

community

The New Apostolic Church around the world

01/2020/LT

2020 – ujų šūkis

Kristus išlaisvina!

Leidyklos skiltis:
Kristus išlaisvina!

Pamaldos:
Dievas suteikia išganymą

Mokymas:
Štai aš veikia ateinu!

New Apostolic Church
International

Kristus išlaisvina!

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

tikiuosi praėję metai Jums buvo geri. Norėčiau, kad Jūs visuomet turėtumėte pakankamai priežasčių dėkoti mūsų Viešpačiui už jo gerus darbus!

O dabar prasidėjo nauji metai. Jau tapo tradicija, kad aš, pasitaręs su krašto apaštalais, paskelbiu metų šūkį. 2020-ųjų šūkis skamba taip: Kristus išlaisvina!

Tai patvirtina Biblijos žodis iš apaštalo Pauliaus laiško galatams: „Kristus mus išvadavo, kad būtume laisvi. Tad stovėkite tvirtai ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!“ (Galatams 5,1)

Laisvė – tai didi, neįkainuojama vertybė! Kaip Dievo vaikai mes žvelgiame ne tik į mūsų žemiškąjį egzistavimą. Laisvę Kristuje mes statome į pirmąją vietą:

- Dievas yra visiškai laisvas. Jo meilė mums yra besąlygiška.
- Mes galime rinktis laisvę. Mes galime laisvai apsispręsti, ar atsakyti į Dievo meilę.
- Kristus išlaisvina mus – nuo nuodėmės, nuo piktojo, nuo visų kančių.

2020-iems metams siūlau koncentruotis į mūsų dvasinę dinamiką: Kristus išlaisvina!

Nuotrauka: tarptautinė NABI

Vienas dalykas man yra labai svarbus: laisvė Kristuje yra Dievo dovana. Leiskime, kad Viešpats mus išlaisvintų, pilnai atsiduodami Šventosios Dvasios poveikiui.

Kadangi žinome, jog visagalis Dievas mus myli, mes patikimai žvelgiame į ateitį. Mes projektuojame mūsų ateitį, kai išliekame ištikimi Kristui.

Nuoširdžiai sveikinu jus kartu su visais apaštalais ir linkiu palaimintų, gerų Naujųjų Metų!

Jūsų Jean-Luc Schneider

Dievas suteikia išganymą

Biblijos žodis: Psalmynas 135,6

*Visa, ko tik Viešpats nori,
tą jis daro danguje ir žemėje,
jūrose ir visose gelmėse.*

Mano mieli broliai ir seserys, čia ir prisijungusiose bendruomenėse. Mes susirinkome, kad šiandien ryte išgirstume Dievo žodį. Dievas trokšta prisilenkti prie mūsų visų. Jis nesikreipia į tikinčiųjų grupę, nesikreipia į savo tautą, jis kreipiasi į kiekvieną asmeniškai. Jis trokšta kalbėti su kiekvienu iš mūsų, su savo vaiku. Jis kreipiasi ir į tą, kuris užmigo savo tikėjimo gyvenime. Galbūt kai kuriems jauniems žmonėms – o galbūt ir senjorams, kas žino – susidarys įspūdis: kiekvieną kartą tas pats. Nevyksta nieko naujo. Ir vėl ta pati istorija, ta pati muzika, tie patys žmonės... Darosi monotoniška. Nieko nevyksta, niekas nesikeičia. Po truputį užsnūstame.

Prisiminkime istoriją apie Paulių Troadoje. Paulius ten pamokslavo ilgai, iki vidurnakčio, ir jaunuolis, sėdėjęs ant lango viršuje, užmigo, nes Paulius labai ilgai kalbėjo. Šventajame Rašte sakoma: „Miego įveiktas, jis iš trečio aukšto nukrito žemėn. Kai jį pakėlė, jis buvo nebegyvas. Nulipęs žemyn, Paulius pasilenkė ir apglėbęs jį tarė: ‘Nekelkite triukšmo, gyvybė tebėra jame’“ (iš Apaštalų darbų 20,9.10).

Mieli broliai ir seserys, galbūt kažkas pamanytų: nieko nebėra, mano tikėjimas miręs. Galbūt mano tikėjimą palaiko tik įpratimas.

Šiandien tas žmogus turi pajusti: „Gyvenimas iš Dievo dar vis yra čia! Siela dar turi gyvybės, ji jaučia poreikį, ji ilgisi bendrystės su Viešpačiu, ji trokšta klausytis Dievo žodžio, ji nori priimti Šventąją Vakarienę, ji trokšta būti pas Jėzų.“

Tai gražus išgyvenimas, kai kažkas, kuris buvo užsnūdęs tikėjime, staiga suvokia, kad jame dar yra gyvasties: „Tai dieviškoji gyvybė ir siela trokšta, kad šiai gyvybei duotiau maisto, kuris jai taip reikalingas.“ Būtų nuostabi patirtis, jei taip įvyktų šiandien.

Jūs turbūt nustebote, kai išgirdote šį žodį: „Visa, ko tik Viešpats nori, tą jis daro ...“. Tai perskaičius gali kilti keistokų minčių. Tai tik Dievo visagalybės aprašymas. Dievas yra visagalis, jam neegzistuoja jokios ribos. Jis gali viską, jam nieko nėra neįmanomo. Jis gali daryti viską, ko nori, ir jis daro tai, ko nori. Tai taip pat reiškia, kad jis yra nepriklausomas. Niekas negali jam pasakyti, ką jis turi daryti, niekas negali jo priversti, joks žmogus, jokia dvasia, jokios aplinkybės. Jo taip pat negali niekas įtakoti. Neteisingai manome, kai sakome: jei aš pasielgsiu taip ar kitaip, Dievas atitinkamai elgsis. Ne! Jis daro būtent tai, ko jis nori. Joks žmogus negali įtakoti jo poelgių, koks šventas jis bebūtų. Viešpats daro tai, ko trokšta. Tai taip pat reiškia, jog mes negalime iš tiesų jo suprasti, nes jo valia ir mintys yra virš mūsų suvokimo ribų. Mes negalime sakyti, kad nepriimsime Dievo valios. Mes galime jo nesuprasti ir galime su juo nesutikti, tačiau Dievas daro tai, ko nori. Jis trokšta, kad priimtume jo valią. Be jokių diskusijų. Jis gali viską. Jis daro tai, ko nori. Niekas negali jo priversti. Tačiau tai nereiškia, kad jis veikia savavališkai, be taisyklių, atsitiktinai. Ne. Dievas yra ištikimas. Tai yra esminis

punktas. Mes galime juo pasitikėti. Jis yra tiesa. Jis yra teisingas, jis yra meilė. Jis kalba tai, ką daro ir daro tai, ką kalba.

Ir dabar kyla įdomus klausimas: Kokia yra Dievo valia? Ką jis trokšta daryti? – Tai labai paprasta. Nuo pat pradžių Dievas troško, kad žmogus, kurį jis sukūrė, turėtų su juo bendrystę. Taip galima būtų apibendrinti Dievo valią. Dievas trokšta, kad žmogus per amžius gyventų bendrystėje su juo. Tam jis sukūrė žmogų ir tai buvo bei yra jo valia. Labai paprasta. Pirmoji nuodėmė nepakeitė Dievo valios. Dievo valia išlieka ta pati, žmogaus elgesys nieko nekeičia. Dievas nori, kad mes būtume bendrystėje su juo. Tokia yra jo valia ir jis daro tai, ko nori. Gera žinoti, kad viskas, ką daro ir yra daręs Dievas, pasitarnauja šiam tikslui. Jis trokšta, kad visi žmonės pasiektų išganymą, kad visi turėtų bendrystę su juo.

Dievas trokšta, kad žmogus amžinai gyventų bendrystėje su juo

Tai yra jo suverenus noras, kad būtų kelias į išganymą, kad būtų kelias į bendrystę, o tai yra tikėjimas į Jėzų Kristų. Pats Jėzus sakė: „Niekas nenuveina

pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (iš Jono 14, 6). Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kaip tik Jėzus Kristus (Apaštalų darbai 4, 12). Tokia yra Dievo valia ir žmogui nelieka nieko kito, kaip tik tai priimti. Apie tai negalima diskutuoti: „Gal tai truputį neteisinga; yra daug gerų žmonių, kurie netiki Jėzumi Kristumi.“ Čia nekalbama apie moralinius pasvarstymus. Čia kalbama apie bendrystę su Dievu. Ar žmogui tai patinka, ar ne; yra tik vienas kelias: Jėzus Kristus. Tai yra vienintelis kelias, kito nėra. Žmogus turi tikėti į Jėzų Kristų. Žinau, kad šiandien daugelis mano kitaip, daugelis mano, kad turi būti daugiau kelių pas Dievą. Tačiau taip tikrai nėra. Dievui nebūtina, kad mes jį suprastume. Jis tik sako: aš darau tai, ko trokštu ir tu turi tai priimti. Palik diskusijas nuošaly. Tai nėra diskusijų objektas. Yra kaip yra. Yra tik vienas kelias: Jėzus Kristus; juo reikia tikėti.

Dievo kvietimas – ypač kvietimas ateiti pas Jėzų ir sekti juo – taip pat yra jo valios išraiška. Dievas kviečia kada nori ir ką nori. Ir dar kartą: mes negalime to suprasti. Jis mums nepateikia paaiškinimo. Jis nusprendė, kad jo išganymo planas vyksta etapais. Mes laukiame Kristaus sugrįžimo. Laukiame dalyvavimo Avinėlio vestuvėse kaip Kristaus nuotakos dalis ir siekiame įeiti į Dievo karalystę pirmagimio teisėmis. Kitas etapas bus didysis suspaudimas. Taip pat ir

sielos iš didžiojo suspaudimo laikotarpio bus sukviestos įeiti į Dievo karalystę. Kiti bus pakviesti į taikos karalystę. Mes negalime suvokti, kodėl Dievas vienus pakviečia šiandien, o kitus vėliau. Neklausk, kodėl Dievas taip nori. Negalime to suprasti. Turime tik nuolankiai tai priimti: taip nusprendė Dievas. Mes žinome tik tai, kad jis mus išsirinko. Iš kur mes tai žinome? Jis mums padovanojo galimybę, būti pakrikštytiems vandeniu ir Dvasia. Atgimimas iš vandens ir iš Dvasios yra mūsų išrinkimo ženklas. Dievas nusprendė pakviesti tą, tą ir tą. „Aš juos išrinkau bažnyčios laikotarpiui, jie bus Kristaus bažnyčios dalis. Jei jie seks apaštalais, tai jie bus paruošti Kristaus sugrįžimui ir turės galimybę, pirmagimio teisėmis įeiti į mano karalystę.“ Tai viską lemia. Mes nesuprantame, kodėl buvome išrinkti arba kodėl Dievas taip pasielgė, o ne kitaip. Tai yra Dievo valia. Mes turime ją priimti. Dievas daro tai, ko trokšta. Tačiau jis nesielgia savavališkai. Jis yra ištikimas. Jis kalba tai, ką daro ir daro tai, ką kalba.

Dievas sukūrė žmogų su galimybe laisvai rinktis. Jis nenorėjo, kad žmogus kažką darytų per prievartą. Žmogus gali laisvai apsispręsti dėl Dievo, pats priimti sprendimą: „Aš trokštu atsakyti į Dievo kvietimą“ - tai yra lemiantis veiksnys. Dievas yra ištikimas. Jis sukūrė pasaulį. Jis sukūrė žmogų su galimybe laisvai rinktis ir jis visada gerbs mūsų apsisprendimą. Jis mus išsirinko ir trokšta, kad mes sektume jo kvietimu mūsų pačių noru. Jis niekada nevers mūsų siekti išganymo. Jis niekada mums negrasins: „Klausyk, jei tu nedarysi to ar to, tau bus riesta!“ - Ne!

Kaip jis pasielgė su Adomu ir Ieva? Jie turėjo galimybę patirti Dievo meilę, jie netgi gyveno su Dievu ir gavo viską, ko jiems reikėjo. Dievas iš meilės jiems suteikė viską ir pasakė, ko tikisi iš jų. Visa kita buvo tik jų reikalas. Dievas jų nevertė nieko daryti, nesiekė jų įtakoti. Jis sakė: „Jūs matote, kad aš jus myliu. Aš įrodžiau jums savo meilę, jūs tai galite pajauti. Ir to paties tikiuosi iš jūsų. Dabar jūs galite apsispręsti.“

Lygiai taip pat jis elgiasi su mumis. Jis suteikia mums galimybę, patirti jo meilę ir pasako, ko tikisi iš mūsų. O dabar mes turime apsispręsti: pasakysime Dievui „taip“ ar „ne“? - Jis nenaudoja prievartos.

Mes esame ir liksime laisvi. Dievas mums negrasina, nenaudoja spaudimo. Mes galime laisvai apsispręsti, ką trokštame daryti. Dievas užtikrina, kad mes iki pabaigos liktume laisvi mūsų apsisprendimuose. Niekada nebuvome verčiami pasakyti Dievui „taip“. Jis taip pat visuomet rūpinasis - ir tai yra esminis punktas - kad mūsų niekas neverstų pasakyti jam „ne“. Nesvarbu, kokios bebūtų aplinkybės, jis visada užtikrins, kad mums būtų galimybė pasakyti jam

„taip“, atsakyti į jo kvietimą ir sekti paskui jį. Tai yra labai svarbu, broliai ir seserys. Pasigilinkite į tai. Paulius sakė, kad niekas negali mūsų atskirti nuo Dievo meilės (Romiečiams 8, 35). Tai reiškia, kad Dievas užtikrina, jog mes bet koku atveju turėtume laisvę ir galimybę teisingai apsispręsti bei pasakyti jam „taip“. Kitu atveju, jei esant labai sunkiems išbandymams, didelėms pagundoms, negalėtume prieš jas atsilaukiyti ir būtume priversti palikti Dievą, būti jam neištikimais, mes būtume nelaisvi. Dievas nori, kad mes būtume laisvi, todėl rūpinasi, kad mes visose situacijose turėtume galimybę pasakyti jam „taip“ ir sekti paskui jį. Tai yra dalis jo ištikimybės. Jis laikosi taisyklių ir jis pasirūpina, kad būtų gerbiamas. Todėl jis mus ir išsirinko. Jis klausia:

Pamaldos buvo transliuojamos iš Bramptono į 60 Kanados bendruomenių; pamaldose dalyvavo 3600 tikinčiųjų

Ar žmonėms patinka, ar ne; yra tik vienas kelias: Jėzus Kristus

„Ar atsakysi į mano kvietimą?“ Kas beatsitiktų – o jei ir neatsitiktų – viskas priklauso tik nuo tavęs. Tu pats gali apsispręsti.

Dievas sukūrė mums išganymą. Mes negalime patys save išganyti. Mes esame ir liksime nusidėjėliai. Negalime būti užtikrinti, kad pateksime į Dievo karalystę. Mums reikia išganymo, reikia apsisvalymo, mums reikia tapti šventesniais, jei taip būtų galima paprasčiau išsireikšti. Tai gali tik Dievas. Negalime sakyti: „Aš dabar esu vertas. Esu toks geras žmogus, kad galiu įeiti į Dievo karalystę.“ Tai nefunkcionuos. Dievas suteiks mums išganymą, tačiau mes turime gerbti jo sąlygas. Jis išganys tuos, kurie jam išliks ištikimi; jiems jis atvers duris į savo karalystę. Jis trokšta, kad mes iki galo tikėtume Jėzumi Kristumi, mes turime eiti tikėjimo keliu – nesvarbu, kas beįvyktų. Tai ne visada yra malonu ir patogiu. Dažnai mieliau eitume kitu keliu. Mielai norėtume, kad Dievas įrodytų savo meilę mums. Mielai

norėtume, kad Dievas viską parodytų ir paaiškintų. Tačiau Dievas sako: ne, aš nusprendžiau kartą ir visam laikui. Tu paprasčiausiai turi tikėti. Kitais žodžiais tariant: „Tu turi manim pasitikėti. Duodu tau savo žodį, pasakysiu tau, ką turi daryti. Pasitikėk manim, mano mielas.“

Tai yra vienintelis kelias būti apvalytiems, pašventintiems ir išganytiems. Toks yra tikėjimo kelias. Net jei tai, ką tu matai, nesutampa su Biblijos žodžiu. Net jei tai, ką tu patiri, yra visai kitaip, nei tau yra sakoma, turi pasitikėti Dievu. Pasitikėk juo. Pasitikėk jo žodžiu. Pasitikėk jo meile. Jei pasitikėsi juo, jis tave išganys. Jis tave apvalys. Jis tave pašventins. Jis padarys tave šlovingu. Galėsi įeiti į jo karalystę.

Jis suteikia išganymą. Bet tik tiems, kurie iki pabaigos juo pasitiki. Jis išpildys savo planą. Esame pakviesti tapti Kristaus nuotakos dalimi, esame pakviesti per apaštalus būti tam paruoštais Kristaus bažnyčioje, esame pakviesti pirmagimio teisėmis įeiti į Dievo karalystę. Dievas trokšta tai išpildyti. Niekas negali jam sutrukdyti. Jis užtikrins, kad viskas vyktų taip, kaip jis nori. Jis daro tai, ko nori ir jis pažadėjo, kad piktasis niekad nebus pajėgus įveikti bažnyčią.

Jėzus pažadėjo, būti su apaštalais iki pabaigos. Prisiminkime slibino simbolį iš apreiškimų knygos, kuris tyko moters,

kad jai pagimdžius prarytų kūdikį, tačiau niekas negali sukliudyti berniuko gimimui ir niekas negali sutrukdyti, kad jis būtų paimtas pas Dievą (Apreiškimas Jonui 12,1–5). Visi šie teiginiai apie Dievą reiškia, jog Dievas užtikrina, kad viskas įvyktų taip, kaip jis nusprendė. O jam tai jau įvykę. Apreiškimo Jonui knygoje – manau, kad ir angliškoje Biblijoje yra taip pat užrašyta – viskas aprašoma būtoju laiku. Tai, kas ten pasakojama, yra ne dabarties įvykiai, o tai, kas jau yra įvykę, nes Dievui laikas neegzistuoja. Jis nieko neskelbia. Jis nieko nepranašauja. Jis kalba apie tikrovę, nes jis yra virš laiko suvokimo ribų. Jam viskas yra aišku. Viskas padaryta. Niekas negalėjo tam sutrukdyti.

Nesirūpinkit, piktasis neįveiks bažnyčios. Apaštalai bus pajėgūs vykdyti savo pavedimą iki galo ir Kristaus nuotaka įžengs į Dievo karalystę. Dievas tai padarys. Tai taip pat reiškia, kad laikas yra ribotas ir kad Dievo Sūnus sugrįš, kai jis nuspręs. Dar kartą: mes maži žmonės negalime daryti jam įtakos. Dievas nėra priklausomas nuo žmogaus. Jis gali atsiųsti savo Sūnų kada tik panorės. Dievo Sūnus dar neatėjo, tačiau ne todėl, kad jis negalėjo ateiti, o todėl, kad Dievas dar to nenorėjo. Jam nereikia mūsų, kad galėtų įvykdyti išganymo planą. Neseniai sakiau: Jėzus galėjo ateiti prieš 50 metų ir pasiimti tuos, kurie buvo pasiruošę. Bet jis nėra priklausomas nuo skaičių ar žmogaus sugalvotų dalykų. Jis iš nieko gali sukurti didžius dalykus. Jis galėjo ateiti prieš 50 metų. Kad jis to nepadarė, tai tik todėl, kad

Dievas nenorėjo jo ankstesnio sugrįžimo, nes jis mus myli ir nori duoti šansą mums pasiruošti. Jis daro tai, ko nori. Ir mes turime rimtai tai priimti bei suvokti, kad malonės laikas yra ribotas. Kartais aš girdžiu: „Na taip, bet jei mes nepriklausysime Kristaus nuotakai, tai dar turėsime galimybę būti išganyti taikos karalystės metu.“

Viešpats daro tai, ko trokšta. Jis pakvietė mane šiuo laiku. Negaliu suponuoti, kad šis kvietimas galios taikos karalystės laikotarpiu. Dievas daro taip, kaip jam patinka. Negaliu sakyti: „Nebuvau pasiruošęs, dangiškasis Tėve, duok man antrą šansą.“ Galbūt, bet galbūt ir ne. Nenoriu gąsdinti ir sakyti: „Saugokis!“ Bet turime aiškiai suvokti, kad kaip žmonės negalime Dievui įsakyti, ką jis turi daryti.

Dabar jis kviečia: „Prašau, ateik, apsispręsk!“ Aš neturiu galimybės ir nematau, kaip galėčiau jį įtakoti, kad jis suteiktų man antrąjį šansą taikos karalystėje. Negaliu žinoti: suteiks man jį ar ne. Jis neklaus, kaip man būtų mieliau.

Tai reiškia, kad mes dabar turime atsiliiepti į Dievo kvietimą. Dabar mums yra malonės laikas. Ar galėčiau apibendrinti keliais sakiniais? Dievas trokšta, kad turėtume bendrystę su juo. Jis nusprendė mus išsirinkti. Jis kviečia mus dabar, šiuo laiku. Mes galime sakyti „taip“ arba „ne“, nepriklausomai nuo aplinkybių. Niekas negali sakyti: „Šiomis ypatingomis aplinkybėmis aš negaliu likti ištikimas.“ Tai nesuveiks.

Dievas yra ištikimas. Jis visada rūpinosi, kad tau būtų galimybė ir kad tau būtų kelias pasakyti jam „taip“. Niekas negali manęs priversti palikti jį. Tai priklauso tik nuo manęs. Mano išganymas priklauso tik nuo mano tikėjimo ir mano pasiruošimo sekti jį bei būti bendrystėje su juo. Tai yra esminis punktas, broliai ir seserys: mano išganymas priklauso nuo manęs, tik nuo manęs. Mano išganymas priklauso nuo mano tikėjimo. Todėl mokiniai ir prašė: „Sustiprink mūsų tikėjimą!“ (Luko 17, 5). Kaip gali būti stiprinamas mūsų tikėjimas? Jėzus pats taip nusprendė. Paulius sakė: tikėjimas ateina iš pamokslo (Romiečiams 10, 17). Reikia klausytis pamokslo, Dievo žodžio, kad tikėtume ir kad tikėjimas stiprėtų.

Jėzus meldėsi už tuos, kurie per apaštalų pamokslavimą jį įtikėjo (Jono 17, 20). Vyriausiasis apaštalas Fehr dažnai sakė, ir aš noriu tai pabrėžti: „Kad būtume išganyti, kiekvienoje situacijoje reikia turėti tvirtą tikėjimą ir vienintelis kelias, sustiprinti tikėjimą, yra klausytis apaštalų pamokslaujamos Evangelijos.“ Jei sakau „klausytis“, tai turiu galvoje ne tik klausymosi faktą, kai gali pasakyti: „Šitas pasakė taip ir taip“. Mes turime Biblijos žodį „suvalgyti“, „suvirškinti“ ir su juo dirbti. Tokia yra nūdienos problema. Visuomenėje esame pripratę prie „greito maisto“, manau, Kanadoje yra taip pat, kaip ir Prancūzijoje bei Europoje. Mes valgome pusfabrikačius, „greitą maistą“. Viskas paruošta. Su Dievo žodžiu nėra taip. Jei norime turėti naudos iš Dievo žodžio,

tai turime su juo dirbti, gilintis į jį, apie tai mąstyti. Reikia kelti sau klausimą: „Ką man tai reiškia? Ko Dievas nori iš manęs? Ką aš turiu padaryti?“ Kuo daugiau dirbame su pamokslaujamu žodžiu, kuo geriau jį „virškiname“, tuo labiau stiprėja mūsų tikėjimas. Tai nėra Naujosios apaštalų bažnyčios apaštalų išradimas, kad užtikrintume pilnas bažnyčias. Tai yra Dievo valia. Jis daro tai, ko nori. Jis priėmė sprendimą – jis nusprendė, kad toks yra kelias, vienintelis kelias turėti tvirtą tikėjimą. Klausykis Dievo žodžio, „valgyk“ jį, „virškink“ jį, dirbk su juo. Tai yra nulemiantis veiksnys.

Be to, turime būti pasiruošę, sakyti „taip“ Dievui kiekvienoje situacijoje, visuose santykiuose. Ne tam, kad išvengtume pavojaus, išvengtume ligų ar kitų problemų. Mes sakome „taip“ Dievui, nes trokštame būti pas jį, nes jį mylime. Esame čia, nes norime stiprinti savo valią sekti Viešpačiu, nes norime stiprinti mūsų meilę Dievui. Vienintelis kelias mums yra, augti Jėzaus Kristaus pažinime. Jau dažnai sakiau ir tikrai taip manau: kuo labiau pažįsti Jėzų, kuo labiau jį myli, tuo stipresnė yra tavo valia sekti paskui jį ir būti pas jį. Būkime apsijungę su Jėzumi. Skaitant Biblijoje yra nuostabu stebėti, kiek gero jis yra padaręs. Bet juk Biblijos žodis ir šiandien turi mums ką pasakyti. Kaip šiandien elgtųsi Jėzus? Ką tai reiškia man šiandieninėje situacijoje, ką jis man yra padaręs, ką daro dėl manęs, ką ateityje padarys dėl manęs? Kuo labiau esame apsijungę su Jėzumi, kuo labiau jį pažįstame, tuo labiau jį mylime, tuo didesnė yra mūsų valia sekti paskui jį. Tai suteikia mums jėgų, visuose santykiuose, visose situacijose sakyti Dievui „taip“.

Dievas daro tai, ko nori. Turime priimti jo valią. Bet neužmirškime: jis trokšta mus išganyti. Jis tave išsirinko. Jis sako tau, ką turi daryti. Tu turi apsispręsti.

Jei mes pakankamai tikime ir mylime, tai mums bus įmanoma sakyti Dievui „taip“ iki pabaigos, ir tada jis padarys mus šlovingais.

ESMINĖS MINTYS

Dievas trokšta mus išganyti. Jis mus išsirinko ir pašaukė, pirmagimio teisėmis įeiti į jo karalystę. Jis rūpinasi, kad mes visada galėtume sekti jo kvietimu. Mūsų išganymas priklauso nuo mūsų tikėjimo ir mūsų troškimo būti pas Dievą.

Bet jūs, mylimieji, statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo!

Apaštalas F.-W. Otten, kurį lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas, spalio 27 d. laikė pamaldas Kauno NAB bendruomenėje. Pamaldoms vyriausiasis apaštalas skyrė žodį iš Judo laiško: „Bet jūs, mylimieji, statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo! Melskitės Šventojoje Dvasioje! Išsilaikykite Dievo meilėje laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumo amžinajam gyvenimui“ (Judo 1, 20-21).

Po maldos apaštalas F.-W. Otten sakė: „Mieli tikėjimo broliai ir seserys, visi mielieji, jus matydamas džiaugiuosi, kad mes susitikome prie Viešpaties altoriaus iš Vilniaus, Kauno ir Ignalinos bendruomenių.“

Pamokslo pradžioje apaštalas kalbėjo, kad „šiandienos žodis galioja tiek mums, tiek ir kiekvienai sielai, kuri buvo arba yra šioje žemėje. Šiuo žodžiu mes ruošiamės pamaldoms mirusiesiems, kurios įvyks kitą savaitę. Dievas siūlo savo išganymą visoms sieloms. Dievas neturi jokių ribų. Mes kaip žmonės labai dažnai nusibrėžiame ribas: savaitė turi ribą, darbo diena turi ribą, laimei mokyklos laikas turi savo ribą, deja, atostogos taip pat turi ribas. Mes kaip žmonės mąstom ribotai. O Dievas turi visiškai kitą matymą. Dievui nėra jokio skirtumo, ar žmogus dar šioje žemėje, ar jo jau nebėra ten, nes siela gyvena. Ir kiekviena siela, būdama žemėje ar anapus, gali apsispręsti dėl Dievo. Jei siela, būdama dar anapus, apsisprendžia palankiai Dievo

atžvilgiu, Dievas gali jai suteikti savo malonę. Bet, kaip šiandienos žodyje yra pasakyta, tam reikalingas tikėjimas...“

Apaštalas atkreipė tikinčiųjų dėmesį į žodžius „statykite“ ir „tikėjimą“: „Statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo!“ Kitais žodžiais tariant, mes gavome iš Dievo gyvenimą ir galime jį formuoti.

Apaštalas F.-W. Otten akcentavo „tris statybines medžiagas. Pirmiausia: ‚Melskitės Šventojoje Dvasioje‘, antra: ‚Išsilaikykite Dievo meilėje‘ ir trečia: ‚Laukite Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumo‘. Malda, meilė ir viltis. Tai yra tos statybinės medžiagos, kuriomis mes statome ant savo pamato.“

Pamokslo pabaigoje apaštalas kalbėjo, kad „malda yra galia, kurią mums padovanojo Dievas. Pasinaudokime malda statydami savo sielą ir tikėjimą. Šitokiu būdu turėtume labai glaudų ryšį su Dievu. Dievo meilė – ji sutinka mus su angelų apsauga ir lydi visą gyvenimą. Per žodį ir sakramentus jis mums suteikia viską, ko reikia amžinajam gyvenimui. Ir ant šito tikėjimo pagrindo mes su viltimi statome savo ateitį. Formuokime savo sielą per maldą, meilę ir viltį.“ Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas. Apaštalas F.-W. Otten, suteikė Paženklimą Šventąją Dvasia vienai sielai iš Ignalinos bendruomenės.

I Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Kybartuose

Popietines pamaldas apaštalas F.-W. Otten, lydimas vyskupo A. Strelčiūno, spalio 27 d. laikė Kybartų NAB bendruomenėje. Pamaldose dalyvavo tarnybos broliai ir tikintieji iš Klaipėdos ir Jurbarko bendruomenių.

Pamaldoms skirtas žodis iš Pradžios knygos: „Viešpats Dievas paėmė žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi“ (Pradžios 2, 15).

„Širdingai mylimi tikėjimo broliai ir seserys, visi mielieji, džiaugiuosi, kad susitikome čia, Kybartuose, ir galime švęsti pamaldas šią ypatingą dieną“, – pasakė apaštalas. „Yra ypatinga proga švęsti pamaldas. Geografiniu požiūriu mes gyvename skirtingose vietovėse, o kai atvykstame čia, esame viena bendruomenė bei visi kartu girdime tą patį žodį. Ir kiekvienas tame išgirsta kažką skirtingo, ir savo kasdienybėje

savaip tai pritaiko. Kiekvieną kartą turi būti suvokta: Dievas myli mane ir aš galiu būti jo vaiku! Aš prisimenu žodį iš psalmių, man tai vienas gražiausių žodžių, tai yra 139 psalmė, 5 sakiny, tai žodis, skirtas tiek jums, tiek man: ‚Iš visų pusių apsiauti mane, lieti mane savo ranka.‘ Turime protingai elgtis su visa savo aplinka, kurioje gyvename. Aš trokštu, kad mes protingai elgtumėmės su savo aplinka, kad čia galėtumėte gyventi ir ateinančios kartos. Negalime galvoti, jog galime daryti ką norime, o ateinančioms kartoms Dievas vėl ką nors sugalvos. Jis patikėjo mums ir resursų paskirstymą šioje žemėje, dalinimąsi jais. Jis suteikia mums tokią galimybę ir sako: dirbk ir rūpinkis tuo, padaryk kažką iš šios galimybės gauti išganymą. Ką mes darome, kad pasiektume išganymą? Jis suteikia mums žodį ir mes turime užduotį, pakeisti šį žodį darbais savo kasdienybėje. Tai yra darbas. Nėra taip, kad mes vieną kartą sekmadienį girdime

pamokslą pamaldose, tada per savaitę viską pamirštame ir vėl einame į pamaldas. Ši Dvasios paveiktą žodį jis duoda mums, kad mes tai turėtume savo kasdienybėje, kad šiuo būdu darbuotumėmės dėl savo išganymo. Mes dirbdami siekiame išganymo. Mes rūpinamės išganymu atsakydami į jo meilę. Tai yra darbas. Taigi, išganymas yra įmanomas, bet dėl to reikia pasidaruoti. Išsaugoti išganymą reiškia šiandien tikėti, šiandien sekti paskui Kristų, kad galėtume „nuimti derlių“ ir būti su juo amžinai. Tai yra išganymo „statymas“.

Pamoksle apaštalas sakė, kad „Dievas dar kai ką mums suteikė – būtent bažnyčią, Kristaus bažnyčią. Tai yra gyvenimo erdvė, kur formuojasi mūsų dvasinis gyvenimas. Iš čia mes pasiimame viską, kas reikalinga amžinajam gyvenimui. Ir čia mes turime užduotį dirbti bei rūpintis. Kaip tai galime daryti? Formuodami savo bendruomenę, įnešdami savo indėlį, įdėdami savo širdį į bendrystę, sukurdami atmosferą, kai būnant bendrystėje visiems gera. Mes statome bažnyčią, kai leidžiamės mokomi Kristaus ir išpažįstame mūsų tikėjimą kitiems. Taip mes statome bažnyčią. O kaip mes ją saugome? Tai taip pat yra užduotis mums. Mes saugome bažnyčios grožį ir gerą atmosferą, kai atsargiai elgiamės vieni su kitais. Apsaugome ją, kai suvokiame, kad svarbūs ne žemiški poreikiai, o mūsų tikslo – išganymo – siekimas. Taip supraskime šį žodį. Dievas mums, kaip žmonėms, patiki kai kuriuos dalykus, pavyzdžiui, žemiškąjį sutvėrimą, išganymo statymą, bažnyčią. Ir vienur, ir kitur trokštame su tuo dirbti ir rūpintis. Taip mes užtikrinsime savo gyvenimą: tiek žemiškąjį, tiek amžinąjį.“ Šia mintimi apaštalas užbaigė pamokslą. Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas ir krašto evangelistas D. Ezerskis.

Koncertas „Teskamba giesmės“ Šilutėje

Nuotrauka: Vyskupo A. Strelčiūno sveikinimo žodis

Tradicinė šventė „Teskamba giesmės“ gruodžio 6 d. vėl pakvietė šilutiškius į mūsų bažnyčią, pasiklausyti Šilutės rajono mokyklų mokinių ansamblių ir solistų atliekamų sakralinių giesmių.

Vyskupas Artūras Strelčiūnas pasveikino visus susirinkusius ir padėkojo jauniesiems atlikėjams, jų mokytojams ir tėvams už šią gražią dovaną – koncertą.

Pasidžiaugė giesmių popiete Šilutės šv. Kryžiaus katalikų bažnyčios klebonas R. Saunorius, savivaldybės švietimo skyriaus vedėja D. Butvydienė. Seimo narys Alfredas Stasys Nausėda atvyko su dovanomis atlikėjams ir palinkėjo „visiems skambios giesmės, gražaus pabuvimo kartu ir bendrystės džiaugsmo.“

Jausmingos giesmės ir skambūs jaunųjų atlikėjų balsai sušildė ir subūrė klausytojus, suteikė galimybę giedoti kartu, pasidžiaugti adventu ir artėjančiomis šventėmis.

Sekmadieninių mokyklėlių mokytojų seminaras

Lapkričio 30 dieną Klaipėdos bažnyčioje vyko seminaras sekmadieninių mokyklėlių mokytojoms. Į seminarą suvažiavo tikėjimo sesutės ir tarnybos broliai iš Panevėžio, Ignalinos, Kretingos ir Klaipėdos NAB bendruomenių. Dalyvavo krašto vyresnysis A. Andrijanov, kunigai J. Audickas ir J. Drevnickis. Seminarą sekmadieninių mokyklėlių mokytojoms vedė krašto vyresnysis. Mokytojos papasakojo apie užsiėmimus, kalbėjo apie vadovėlius ir pagalbines mokymo priemones, pasidalino planais ir idėjomis vaikų šventėms bei pamaldoms.

Adventiniai koncertai Klaipėdos NAB bendruomenėje

Pirmąjį Advento sekmadienį po pamaldų bažnyčioje koncertavo Klaipėdos Jeronimo Kačinsko muzikos mokyklos ir Juozo Karoso muzikos mokyklos mokytojai bei mokiniai. Tai tęstinio meninio projekto „Muzika visiems“ integruotas edukacinis koncertas „Šventė ateina tyliai.“

Trečiąjį Advento sekmadienį bendruomenę nuostabia programa „Baltos natos“ pradžiugino Klaipėdos miesto savivaldybės kultūros centro „Žvejų rūmai“ mišrus choras „Cantare“, vadovaujamas A. Dambrausko, chormeisteris ir dirigentas R. Baršauskas.

Adventinių koncertų programą Klaipėdos NAB bendruomenėje užbaigė ketvirtąjį sekmadienį giedojęs Klaipėdos Simono Dacho namų vokiečių bendrijos choras.

PALYGINIMAS APIE VYNUOGYNO DARBININKUS

PAGAL MATO 20,1–16

Ir vėl Jėzus pasakoja savo mokiniams apie Dievo karalystę. Jis palygina ją su vynuogyno šeimininku, kuris pasisamdo darbininkus. Vieni dirba jam ilgiau, kiti trumpiau, bet visi gauna tokį patį užmokestį už savo darbą.

Šeimininkas anksti ryte išeina samdytis darbininkų. Jis susidera su darbininkais po denarą dienai ir nusiunčia juos į savo vynuogyną.

Po trijų valandų šeimininkas pamato, kad kiti stovi aikštėje taip pat be darbo. Jis jiems sako: „Eikite ir jūs į mano vynuogyną, ir, kas bus teisinga, aš jums užmokėsiu.“ Ir jie nueina.

Praėjus šešioms valandoms, kai pirmieji darbininkai buvo nusiųsti į vynuogyną, šeimininkas vėl eina į aikštę ir pasamdo naujų darbininkų. Dar

po trijų valandų pasikartoja tas pats. Kai pirmieji darbininkai pradirba vienuolika valandų, šeimininkas pamato dar vyrų be darbo.

Jis klausia jų: „Ko čia stovite visą dieną be darbo?“

Šie jam atsako: „Kad niekas mūsų nepasamdė.“ Ir juos šeimininkas nusiunčia į vynuogyną.

Ateina vakaras. Vynuogyno šeimininkas liepia ūkvedžiui: „Pašauk darbininkus ir išmokėk jiems atlyginimą. Sumokėk pirmiau tiems darbininkams, kurie pradėjo dirbti vėliausiai.“ Taigi, ateina darbininkai, kurie pradėjo dirbti vienuoliktą valandą; kiekvienas gauna po denarą.

Galiausiai ateina laikas atsilyginti tiems darbininkams, kurie pradėjo dirbti pirmieji. Jie mano, kad gaus daugiau pinigų nei tie, kurie dirbo trumpai. Tačiau jie gauna tik po tą patį sutartą denarą.

Jie murma prieš šeimininką ir sako: „Šitie paskutiniai tedirbo vieną valandą, o tu sulyginai juos su mumis, nešusiais dienos ir kaitros našta.“

Vienam iš jų šeimininkas taria:
„Bičiuli, aš tavęs neskriaudžiu.
Argi ne už denarą susiderėjai
su manimi? Imk, kas tavo,
ir eik sau! Aš noriu ir šitam
paskutiniam duoti tiek, kiek tau.
Nejaugi man nevalia tvarkyti
savo reikalų, kaip noriu? Ar
todėl šnairuoji, kad aš geras?“

SVEČIUOSE PAS VALENTINĄ PARYŽIUJE (PRANCŪZIJA)

Paryžius yra Prancūzijos sostinė, čia gyvena daugiau nei du milijonai žmonių – aš taip pat čia gyvenu. Mano vardas Valentinas ir man yra penkeri metai. Kiekvieną sekmadienį kartu su mama einu į pamaldas. Lankau sekmadieninę mokyklėlę, mano mokytojos yra Patricija ir Stefanija. Čia matote mus visus ekskursijoje.

Praeitai Kalėdų šventei mes, vaikai, repetavome spektaklį apie Jėzaus gimimą. Aš buvau apsirengęs piemenėliu ir rankoje laikiau lazda. Mes netgi pasigaminome aveles. Susilaukėme labai daug aploдимentų. Buvo smagu!

Praeitais metais vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider netikėtai aplankė mūsų bendruomenę. Mes labai džiaugėmės! Pasibaigus pamaldoms mane nufotografavo kartu su vyriausiuoju apaštalu.

Šią vasarą aš kartu su savo tėčiu Andre ir mama Sonija buvome Niujorke. Mes matėme laisvės statulą.

Šioje kelionėje aš netgi galėjau nusifotografuoti su gaisrininkais iš Niujorko!

Aš lankau darželį, šiais metais jau priklausau didžiųjų grupei. Kitais metais eisiu į mokyklą, ten išmoksiu skaityti. Jau moku rašyti savo vardą ir skaičiuoti iki 50. Ar galite surasti mane šioje nuotraukoje su mano darželio draugais? Užomina: aš sėdžiu pirmoje eilėje. Tarp kitko, mano geriausi draugai yra Clotaire, Evanas ir Maksime.

Labiausiai mėgstu žaisti žaidimą „Playmobil“. Kartu su tėveliais aplankiau „Playmobil“ pramogų parką, ten galima žaisti visus šiuos žaidimus, kokie tik yra. Man ten labai patiko. Bet man patinka ir sportuoti.

Aš myliu gyvūnus. Kai atostogaudami lankėmės zoologijos sode, pabandžiau prisitarti prie mažos kengūros. Kai lankausi pas senelius, dažnai matau elnius ir muflonus.

Mano pusbrolis vardu Tobijas, o pusseserė – Diana. Su Tobiju dažnai žaidžiu indėnus arba mamutų medžiotojus su lanku bei strėlėmis. Čia jūs matote mus.

Labiausiai mėgstu valgyti spageti makaronus su Bolonijos padažu, virtus kiaušinius ir, žinoma, gruzdintas bulvytes. Taip pat man patinka vaisiai, labiausiai braškės ir melionai. Kartais pats ruošu valgį. Čia matote, kaip aš ruošu ryžių patiekalą.

Nuotrauka: Oliver Rütten

| Štai aš veikiau ateinu!

Kristaus sugrįžimas yra virš žmogiškų skaičiavimų galimybių ribų. Viskas, ką mes žinome, yra tik tai, ką Jėzus apie tai sakė. Vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider savo mokomuosiuose straipsniuose atsako į daugelį klausimų, bet į vieną iš jų atsakymo neturi.

Ką sako Biblija apie Dievo veikimą praeityje?

Dievas apsireiškia gamtoje ir istorijoje. Dievo apsireiškimas istorijoje išsamiai apibūdinamas katekizme: „Kad Dievas apsireiškia istorijoje, pirmiausia matome Izraelio tautos vystymosi eigoje, kaip liudija Senasis Testamentas“ (Naujosios apaštalių bažnyčios katekizmas (KNK) 1.1.2).

„Pagrindinis Izraelio tautos išganymo įvykis yra išvadavimas iš Egipto vergijos“ (KNK 1.1.2). Izraelio istorijoje pralaimėti karai, pavyzdžiui, buvo aiškiniami kaip dieviškoji bausmė. Babilono nelaisvė buvo traktuojama taip pat kaip Dievo bausmė, o sugrįžimas į Jeruzalę buvo suvokiamas kaip Dievo malonės įrodymas. Apie tokį istorijos suvokimą pavyzdį galima rasti 2. Kronikų 36,19–23.

Pagrindinė Naujojo Testamento žinia yra istorijoje išdėstytas Dievo tapsmas žmogumi Jėzuse Kristuje: „Dievo tapsmas žmogumi Jėzuse Kristuje yra istorinis Dievo apsireiškimas, kuris nustelbia viską, kas buvo prieš tai“ (plg. Jono 1,14; 1. Timotiejui 3,16).

Koks santykis yra tarp žmonijos istorijos ir išganymo istorijos?

„Luko Evangelijoje 2,1.2 Dievo Sūnaus gimimas aiškiai įtvirtinamas istorijos rėmuose“ (KNK 1.1.3). Naujojo Testamento formuluotė „atėjus laiko pilnatvei“ susieja pasaulietinę istoriją su išganymo istorija.

Luko Evangelijoje Jėzaus gimimas susiejamas su konkrečiais istoriniais įvykiais, kai tuo tarpu laiške Galatams 4,4 tik pasakoma: „Bet, atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui (...)“. Čia į akis krenta tai, kad Paulius išsiverčia be konkrečių istorinių nuorodų. Čia nekalbama apie išorines istorines sąlygas, dėl kurių Dievo Sūnus tampa žmogumi, o dėmesys sutelkiamas į užtikrinumą, kad tapsmas žmogumi yra savalaikis ir atitinkantis išganymo istoriją. Kodėl taip yra, pagrįsta tik Dievo valia.

Jėzaus pasirodymo ir jo atėjimo skelbimas pagal Morkaus 1,15 įvardijamas simboliais: „Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“ Čia tikėjimas glūdi tame, jog Jėzus skelbia Dievo valią autentišku ir autoritetingu būdu, o būtina sąlyga tam yra, atpažinti jo asmenį kaip centrinį išganymo istorijos bei jos eigos įvykį.

Kaip žmogus gali suprasti Dievo valią?

Kas tiki į Jėzų, tas atpažįsta, kad jame apsireiškia Dievo karalystė. Kiti ženklai yra Jėzaus darbai – jo skelbiamas žodis, jo stebuklai –, kurių dieviškoji prigimtis gali būti įmintas taip pat tik per tikėjimą į jį.

Apibendrinkime: Senajame ir Naujajame Testamente yra savaiame suprantama – Dievas veikia istorijoje. Tačiau raktas į pažinimą, jog Dievas veikia istorijoje, glūdi ne pačioje istorijoje, o tikėjime.

Toliau reikėtų pasigilinti į klausimą, ar konkretūs istoriniai įvykiai gali būti vertinami kaip objektyvūs ženklai ir nuorodos į išganymo istoriją. Ar yra prasmės, ieškoti istorijoje užuominų, kad Kristaus sugrįžimas yra arti?

Ar yra ženklų, kad Kristaus sugrįžimas jau arti?

Apžvalginėse Evangelijose – būtent Mato, Morkaus ir Luko – randami taip vadinami Jėzaus pasisakymai apie pabaigos laiką. Jose minimi įvykiai, kurie nurodo Žmogaus Sūnaus pasirodymą.

Morkaus 13,4–10 Jėzaus mokiniai klausia apie pabaigą ir sulaukia tokio atsakymo: „Pasakyk mums, kada tai atsitiks ir koks bus ženklas, kai visa tai pradės pildytis? Jėzus pradėjo jiems aiškinti: „Žiūrėkite, kad kas jus nesuklaidintų! Daug kas ateis su mano vardu ir sakys: 'Tai aš', ir daugelį suklaidins. Išgirdę apie karus ir karų gandus, nenusigąskite. Reikia, kad tai įvyktų, bet dar ne galas. Tauta pakils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Vietomis bus žemės drebėjimų, bus badmečių. Tokia bus kentėjimų pradžia. Jūs sergėkitės: atidavinės jus teismams, plaks sinagogose, ir jūs turėsite dėl manęs stoti prieš valdytojus ir karalius, kad jiems liudytumėte. Bet pirmiau turės būti visoms tautoms paskelbta Evangelija.“ Tuo pačiu Jėzus perspėja apie apsimetėlius mesijus, kurie pasirodys: „Jei tada kas nors jums sakytų: 'Štai čia Mesijas, štai ten', – netikėkite, nes atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų. Jie darys ženklų ir stebuklų, mėgindami suvedžioti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius“ (Morkaus 13,21.22).

Ir galiausiai apibūdinamas Žmogaus Sūnaus atėjimas – būtent Jėzaus Kristaus sugrįžimas: „Tomis dienomis, po ano suspaudimo, saulė užtams, mėnulis nebeduos šviesos, žvaigždės kris nuo dangaus, ir dangaus galybės bus sukrėstos. Tada žmonės pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse su didžia galia ir šlove. Jis pasiųs angelus, ir tie surinks jo išrinktuosius iš visų keturių šalių, nuo žemės pakraščių iki dangaus tolybių“ (Morkaus 13,24–27).

Kodėl istoriniai įvykiai nenusako tikslaus Jėzaus sugrįžimo laiko?

Kai skaitome šiuos sakinius, pirmiausia susidaro įspūdis, jog yra įmanomas aiškus sugretinimas su konkrečiais istoriniais įvykiais. Jei pažvelgiame atidžiau į šiuos sakinius, atpažįstame, kad jie nėra vienareikšmiai. Pabaigos rodikliais įvardijami karai, netikri mokymai, krikščionių persekiojimai, tačiau ir pozityvūs įvykiai, kaip universaliai

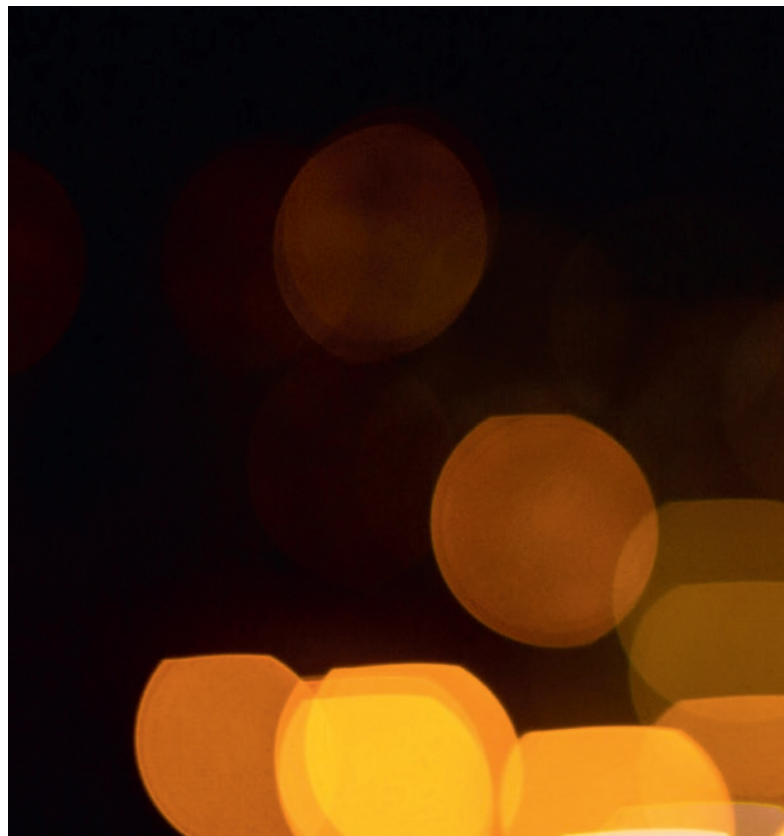
skelbiama Evangelija. Apie tai – ir tai jau yra įvykiai anapus istorijos – minimi kosminiai įvykiai kaip nuorodos: saulės ir mėnulio užtemimai, žvaigždžių kritimas nuo dangaus ir „dangaus galybės sukrėtimas“. Apie „dangaus galybės sukrėtimą“ kalbama ir 2. Petro 3,10: „[...] tuomet dangūs praeis su smarkiu ūžesiu, elementai sudegs ir suskils.“

Jei šis tekstas nagrinėjamas giliau, konstatuojama, kad neįmanoma šių teiginių susieti su konkrečiais istoriniais įvykiais. Vėl ir vėl į istorinius įvykius žvelgiama kaip į baisius ir unikalius, tad jie imami traktuoti kaip nuorodos į Kristaus sugrįžimą. Prisiminkime vien katalikų-apaštalinės bažnyčios vertinimą apie Prancūzijos revoliuciją kaip apie pabaigos laiko įvykį. Dažnai buvo žiūrima tik į Europą ir buvo užmiršamos istorinės katastrofos, vykusios kituose žemynuose. Mes taip pat negalime pasakyti, kad tai, ką mes išgyvename, yra blogiau ar labiau nepakeliama už tai, ką patyrė ar patiria mūsų protėviai bei tautos kituose žemynuose. Dar labiau turime atpažinti: istorinių įvykių visuma yra nuoroda į tai, jog Kristaus sugrįžimas yra būtinas.

Ar ženklai negali užtikrinti tikėjimo?

Apaštališkoje tradicijoje apaštalų tarnystės atgaivinimas suvokiamas kaip esminė nuoroda į Kristaus sugrįžimą. Todėl samprotavimuose apie išganymo planą KNK 4.4 sakoma, kad „apaštalų tarnystės atgaivinimas, (...) yra nukreiptas į nuotakos bendruomenės paruošimą Jėzaus Kristaus sugrįžimui.“ Ši mintis pabrėžiama ir kitoje vietoje, būtent KNK 6.4.2.3: „Pašauktųjų apaštalų veikimas (XIX amžiuje) turėtų būti ne dar vienos krikščioniškos tikėjimo bendruomenės pagrindimas, o visos krikščionijos paruošimas Viešpaties sugrįžimui.“ Taigi, apaštalų tarnystė yra ženklas, kad išganymo istorija įžengė į fazę, kuri bus užbaigta Kristaus sugrįžimu. Tačiau naujųjų laikų apaštalų tarnystė yra ženklas arba nuoroda į Kristaus sugrįžimą tik tam, kuris tiki, jog apaštalų tarnystė buvo atgaivinta dieviškąja valia.

Kai bandoma ypatingus istorinius įvykius traktuoti kaip ženklus, jog Kristaus sugrįžimas yra arti, galima pamanyti, kad tikėjimui Kristaus sugrįžimu reikalingas užtikrinimas ar patvirtinimas. Reikalavimą parodyti „ženklus“, kurie, pavyzdžiui, įrodytų jo visagalybę, Jėzus vienareikšmiškai atmetė: „Jis atsakė: 'Pikta ir neištikima karta reikalauja ženklo, bet nebus jai duota kito ženklo, tik pranašo Jonos ženklas'“ (Mato 12,39). „Pranašo Jonos ženklas“ yra Jėzaus apsilankymas mirusiųjų karalystėje ir jo prisikėlimas. Tačiau šis ženklas gali būti priimtas tik su tikėjimu.

Įrodymų ieškojimas istoriniuose ženkluose prieštarauja Naujojo Testamento liudijimui. Tikėjimas negali būti užtikrintas ženklais! Į tai nurodo Paulius 1. Korintiečiams 1,22.23, kai kritiškai pastebi: „Žydai reikalauja stebuklų, graikai ieško išminties, o mes skelbiame Jėzų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas, pagonims – kvailystė.“

Mes tikime, kad Dievas veikia istorijoje. Jis veikė dėl Izraelio tautos, per Jėzų Kristų veikė dėl žmonijos ir veikia bažnyčios laikotarpiu. Žinoma, kad galime bažnyčios istorijos įvykius suvokti kaip Šventosios Dvasios darbus, taip pat ir ekumeninius susirinkimus bei apaštalų tarnystės atgaivinimą, kuri patvirtina Kristaus sugrįžimo pažadą. Sugrįžimas taip pat turės istorinio įvykio pobūdį. Tačiau šiandien esminis dalykas mums yra tai, kad mes pasitikime Jėzaus Kristaus pažadu, jog jis sugrįš.

Ar žmonės gali padaryti daugiau, nei tikėti ir būti pasirususiais?

Mato Evangelijoje pasisakymas apie pabaigos laiką

Nuotrauka: © vectorfusionart - stock.adobe.com

apibendrinamas trumpai ir aiškiai bei suteikia svarbų impulsą. Ten sakoma: „Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite“ (Mato 24,44). Čia dar labiau parodoma, kad tikėjimas į Kristaus sugrįžimą negali būti užtikrinamas specialiais istoriniais įvykiais. Tai nėra tikėjimas, kurį būtų galima pateisinti laikmečio įvykiais, apie kuriuos sužinome medijose.

Jėzus Kristus ateis, kai pats nuspręs. Nebus jokių istoriškai objektyvių ženklų. Mes negalime spręsti, arti ar toli jo sugrįžimas pagal baisius šio pasaulio įvykius ir sakyti: „Dabar Viešpats turi ateiti.“ Vienintelis ženklas yra: „Aš skelbiu jums. Aš sakau jums. Aš veikiai ateinu!“ Ir šį pažadą apaštalų tarnystė vėl ir vėl kartos bei patvirtins.

Čia reikalingas tikėjimas, tikėjimas biblijinio bei apaštalų liudijimu. Norime laikytis šio tikėjimo, kuris paremtas vieninteliu Jėzaus Kristaus pažadu, ir norime jį išpažinti kitiems. Kiekvienas bandymas ieškoti užtikrinimo būtų tolygus nepasitikėjimui, kad Dievas išliks ištikimas savo pažadui!

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

Apžvalga

05.01.2020	Nešatelis (Šveicarija)
11.01.2020	Nzagis (Angola)
12.01.2020	Dundo (Angola)
07.02.2020	Niamey (Nigerija)
09.02.2020	Po (Burkina Fosas)
16.02.2020	Hagenas (Vokietija)
21.02.2020	Lahoras (Pakistanas)
23.02.2020	Karačis (Pakistanas)
01.03.2020	Berlynas (Vokietija)
22.03.2020	Kisidugu (Gvinėja)

New Apostolic Church
International

